

Med de under 5. samling godkendte tillægsbevillinger kom de samlede bevillinger for 1950 til at stille sig således: Udgifter \$ 44 520 773, diverse indtægter \$ 5 091 740.

Budgettet for 1951.

I generalsekretærens budgetforslag for 1951 regnedes der med udgifter på ialt \$ 45 450 800 og diverse indtægter på ialt \$ 6 007 500, således at det beløb, der skulle dækkes af medlemsstaterne, ville blive på \$ 39 443 000.

Det af plenarforsamlingen den 15. december 1950 godkendte budget for 1951 kom til at rumme følgende hovedtal:

Udgifter.....	\$ 47 798 600
Diverse indtægter.....	- 6 521 000
Nettoudgifter (pålignes medlemsstaterne).....	- 41 277 600

Som resultat af tillægsbevillingerne for 1950 samt forskellige andre omstændigheder vil det samlede påligningsbeløb i 1951 imidlertid blive \$ 42 829 335 mod \$ 36 521 483 i 1950. Differencen mellem det oprindeligt forelagte forslag og det vedtagne budget for 1951 skyldes navnlig stigninger motiveret ved udgifter til gennemførelse af de under plenarforsamlingen truffede beslutninger om ny virksomhed på de økonomiske, sociale og politiske områder; særlig må fremhæves de udgifter, der står i forbindelse med begivenhederne i Korea samt beslutningen om at holde 6. plenarforsamling i Europa.

På den anden side blev visse udgiftsposter under budgetbehandlingen nedskåret efter forslag stillet af det rådgivende udvalg for administrations- og budgetspørgsmål eller af enkelte delegationer.

I modsætning til, hvad tilfældet var under 4. plenarforsamling, havde generalsekretæren i 1950 på forhånd accepteret alle de forslag om besparelser, der var blevet fremsat af det rådgivende udvalg for administrations- og budgetspørgsmål (dog med enkelte undtagelser vedrørende visse lønspørgsmål*).

Under budgetdebatten i 5. udvalg henledte man fra mange sider opmærksomheden

på faren ved de stigende udgifter både til De Forenede Nationer og de særlige institutioner og risikoen for, at det efterhånden ville blive vanskeligt at inddrive medlemsbidragene, således at selv væsentlige virksomhedsgrene derved ville blive truet. I denne forbindelse blev det gang på gang understreget, at de forhåndenværende midler måtte udnyttes med størst muligt effektivitet og ikke spredes mellem mindre væsentlige virksomhedsgrene, der ofte var af tvivlsom værdi.

Den australske delegation forelagde et resolutionsforslag, hvorefter plenarforsamlingen skulle „konsolidere og stabilisere“ De Forenede Nationers regulære arbejdsprogram på det økonomiske og sociale område; det økonomiske og sociale råd skulle, når arbejdsprogrammet næste gang blev drøftet, tage sit udgangspunkt i de i budgettet for 1951 optagne bevillinger, som burde betragtes som det udgiftsniveau, der måtte regnes med til gennemførelse af det regulære program.

Dette forslag blev senere trukket tilbage, efter at talrige delegationer, deriblandt den danske, havde udtalt stærk tvivl om, hvorvidt den foreslåede metode, der måtte betegnes som kunstig og mekanisk, var egnet til at tilvejebringe det ønskede resultat. En stabilisering af udgiftsniveauet ved tallene for 1951 var ganske vilkårlig, og resolutionens i og for sig prisværdige formål (større økonomi og orden) kunne bedre opnås ved en kritisk gennemgang af hvert enkelt forslag om ny virksomhed.

I denne forbindelse betonedes det som ved tidligere lejligheder, at en rationel budget- og koordineringspolitik krævede effektiv medvirken fra medlemsstaterne og kun kunne gennemføres under forudsætning af, at disses repræsentanter fulgte en målbevidst og ensartet politik indenfor alle De Forenede Nationers organer såvel som indenfor de andre internationale institutioner.

Fra flere sider henledte man opmærksomheden på det store personale med dertil svarende betydelige udgifter, som nu er be-

*) Se nedenfor sp. 8082.